

Arrest

nr. 210 382 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. ABDUL
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel tot teruggrijping van 21 september 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Iraakse nationaliteit, werd op 22 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 21 september 2011 werd hij in het vreemdelingenregister ingeschreven. Op 17 augustus 2016 werd zijn verblijfsrecht verlengd voor onbepaalde duur. Op 16 februari 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 16 februari 2022.

Op 20 juli 2017 verliet verzoeker het Belgisch grondgebied in het bezit van een geldig Iraaks paspoort en een visum voor de Verenigde Staten, geldig van 20 september 2016 tot 18 september 2017.

Op 12 maart 2018 werd verzoeker afgevoerd van ambtswege.

Op 21 september 2018 komt verzoeker toe op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende uit Chicago.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot terugnijving, gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 21/9 om 12.15. uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, [...] de heer / mevrouw :

naam T. M. A.-O. voornaam S.

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) M.

die de volgende nationaliteit heeft: Irak

afkomstig uit Chicago met UA972 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

*Reden van de beslissing: **Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort.***

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

U komt naar België terug op basis van

[....].

X Een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur/B-kaart met nummer (...) geldig van 18.02.2017 tot 18.02.2022.

[.....].

Uit de uitreisstempel dd. 20.07.2017 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

X Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan

X 1 jaar

☐ 2 jaar

☐ 6 jaar

X Grondgebied van de Europese Unie verlaten heeft sinds meer dan

X 12 maanden.

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

[...]"

Ook op 21 september 2018 werd een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

De terugdrijving naar Chicago is voorzien op 2 oktober 2018 om 11u.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij licht toe dat hem de subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van de onveilige situatie in zijn regio in het land van herkomst Irak, namelijk Diyala, en geeft een uitgebreid overzicht van rapporten over de veiligheidssituatie aldaar. Hij besluit dat de voorgelegde rapporten minstens een begin van bewijs vormen voor het bestaan van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een teruggrijving aan een reëel risico op onmenselijke behandeling en/of bestraffing onderworpen zou worden.

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota dat verzoeker niet naar Irak wordt teruggedreven doch wel naar de Verenigde Staten, meer bepaald de luchthaven van inscheping (Chicago O'Hare International). Verder stelt zij dat verzoeker niet kan worden gevolgd aangaande zijn vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen bij een eventuele terugkeer naar Irak, en zij licht dat toe aan de hand van rapporten en cijfers over de actuele situatie. Ook betoogt zij dat uit verzoekers vervallen paspoort blijkt dat hij, uit eigen beweging, in augustus 2015 naar Irak is afgereisd en er van 4 augustus 2015 tot 14 augustus 2015 verbleven heeft én dat hij in het bezit is van een doorlaatbewijs enkele reis naar Irak, afgeleverd op 10 september 2018 door de Iraakse Consul te Detroit en geldig tot 9 maart 2019. Verzoeker maakt zijn vrees voor een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk, zo betoogt zij.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Met betrekking tot de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker, wordt het niet betwist dat hij op 22 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend op grond van de onveilige situatie in zijn regio van herkomst in Irak, en dat deze status tot op heden niet werd opgeheven of ingetrokken.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat verzoeker naar de Verenigde Staten is gereisd op 20 juli 2017, in het bezit van een geldig visum. Bij terugkomst is hij in het bezit van een vervallen Iraaks paspoort, een Belgische verblijfskaart B, die echter op 13 februari 2018 werd geannuleerd, en een laissez-passer voor een terugkeer naar Irak, geldig tot 9 maart 2019, afgeleverd in Detroit.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker wordt teruggedreven naar Chicago, en niet naar Irak. Evenwel moet ook worden vastgesteld dat het visum waarmee hij op rechtsgeldige wijze naar de Verenigde Staten reisde, volgens de stukken van het dossier geldig was tot 18 september 2017 en dus vervallen is. Uit niets blijkt dat hij thans over documenten zou beschikken die hem zouden toelaten het Amerikaanse grondgebied te betreden of er te verblijven.

Nu de toegang tot de Verenigde Staten niet gegarandeerd is kan niet worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Irak - waar verzoeker stelt te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM- met zich mee zou brengen. In alle redelijkheid moet ervan worden uitgegaan dat de verwerende partij dit wist of behoorde te weten.

In die omstandigheden kon de verwerende partij verzoekers teruggrijving niet overwegen zonder zich er van te verzekeren dat het land waarheen hij wordt verwijderd, met name de Verenigde Staten, zelf het beginsel van non-refoulement naleeft.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot dit onderzoek.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan, en specifiek in het licht van de status van verzoeker van subsidiair beschermde, is de Raad *prima facie* van oordeel dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen geen afdoende rigoureuus onderzoek heeft verricht van de elementen die raken aan de naleving van artikel 3 van het EVRM, waarvan ze kennis had of had moeten hebben. In de nota wordt wél overgegaan tot een onderzoek, maar een dergelijke *a posteriori* motivering volstaat niet, nu verzoeker er zich niet tegen kan verdedigen.

Hieruit volgt dat verzoeker in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

2.3.2.4. Het eerste middel is ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.2. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel tot teruggrijving van 21 september 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. WIJNANTS